

L'entrevista

Òscar Santos

“No som persones amb discapacitat que juguen a fer esport, som esportistes amb discapacitat”

Òscar Santos és campió d'Espanya d'atletisme adaptat en 10.000m i ha aconseguit l'ascens a Copa Catalunya amb el CB Tanino Cerdanyola. Amb pocs anys va començar a jugar a bàsquet (fa 2,02 metres d'alçada) i ha arribat a jugar a la Lliga EBA durant dues temporades. El cerdanyolenc pateix la malaltia de Stargardt, fet que li suposa una baixa visió, però que no li impedeix assolir reptes esportius.

Campió d'Espanya d'atletisme adaptat i ascens a Copa Catalunya amb el CB Cerdanyola... És l'any més complet per a tu?

Esportivament ha estat un any molt bo. L'ascens amb el club de bàsquet de Cerdanyola a Copa Catalunya, que no s'havia aconseguit mai, ha estat molt bé. Perquè a més s'ha aconseguit amb jugadors d'aquí de Cerdanyola que hem fet un bon grup. En l'àmbit de l'atletisme he millorat molt el rendiment perquè vaig començar ara fa un any amb un entrenador que ens facilita l'ONCE.

Continuaràs compaginant el bàsquet i l'atletisme aquest curs ?

Sí, almenys un any continuaré al bàsquet, és un any molt motivador després de l'ascens. Ara que no treballo vaig al matí a entrenar d'atletisme i a la tarda-nit al bàsquet. Les èpoques que també he treballat he anat a córrer més d'hora o més tard.

El CB Cerdanyola té equip per aconseguir la permanència?

El més positiu és que la base de l'equip segueix i amb l'Agustí Forné, que crec que és un entrenador amb molt nivell, juguem més organitzats. També han vingut reforços. Serà difícil, però no em sembla un objectiu agosarat.

Com t'afecta la malaltia en el teu dia a dia?

La malaltia de Stargardt em suposa una

baixa visió (ull esquerre 10%, ull dret 5%) i no es pot corregir amb ulleres perquè afecta la retina. Me la van detectar a quart de Primària quan em vaig adonar que no veia bé la pissarra i vaig començar a anar a l'oculista. És una malaltia rara, que no té cura, però que jo ara la tinc estabilitzada. Per llegir faig servir una espècie de lupa.

Quan se't mira jugar a bàsquet un no se n'adona de la malaltia.

Jugo a bàsquet des dels sis anys i ara en tinc 31. Si no ho saps passa desapercebut, si ho saps pots veure que un pase l'agafo d'una manera més estranya. Però com la malaltia ha anat evolucionant a mesura que jo seguia jugant a bàsquet, no m'ha costat. Potser ara sí que em costaria jugar a bàsquet si comencés de zero. De vegades quan no he dit res als companys o als entrenadors, ells no s'han adonat o almenys no m'han dit res. El que sí em passa és que no puc veure el marcador, com anem i quant temps queda i llavors he de preguntar als companys. I quan corro prefereixo anar per llocs que conec i no córrer per la nit. Alguna vegada he fet una cursa amb guia, però al principi ho feia sense guia. Era fàcil perquè a les curses només has de seguir a la massa, però ara que ja quedo en posicions capdavanteres, quan no tinc ningú al costat dubto si he de girar. Llavors el que procuro és mirar el recorregut amb detall uns dies abans. Ara mateix no necessito guia, però quan he corregut amb guia es nota perquè vaig menys tens. Els propers triatlons que disputi els faré amb guia més que res perquè a la categoria de deficients visuals és obligatori córrer amb guia. A la prova de natació el guia va amb tu nadant lligat amb una corda a la cama, a la de bicicleta anem amb tàndem i en la de córrer amb una corda a la mà.

Ja has fet les curses de Cerdanyola?

Normalment m'han coincidit amb partits de bàsquet. La Cursa per Collserola la vaig

córrer fa dos anys i a la dels 5 Quilòmetres Solidaris em vaig apuntar com a voluntari. La de les 5 Milles Nocturnes és una de les que tinc més ganes de córrer.

Tens algun repte pendent?

Correré la maratón de Castelló abans que acabi l'any i si baixo de 2h50 min em convidaran a la Copa del Món de Marató adaptat que es farà a Londres a l'abril del 2015. Veient com m'ha anat l'últim any i que els resultats estan sortint, crec que tinc possibilitats.

Hi ha molta gent que faci atletisme adaptat?

Sí, i sobretot a Espanya hi ha molts fondistes amb nivell. I a l'apartat popular a Catalunya hi ha moltes curses amb categoria de discapacitats. L'atletisme és un dels esports que més practica la gent amb qualsevol tipus de discapacitat.

I tu com vas fer el pas del bàsquet a l'atletisme?

No és habitual i molt menys quan ets un jugador alt com jo. Els alts tenim fama de ser més lents i més descoordinats, però a mi sempre m'ha agradat fer esforç físic durant molta estona. Amb alguns companys de bàsquet vam anar a veure una maratón i un triatló i ens va agradar l'ambient. A la setmana següent tres jugadors de l'equip ens vam apuntar i després de participar-hi em vaig adonar que resistia, però que m'havia de preparar en condicions. Vaig començar a entrenar més i vaig veure com baixava de temps.

Què va significar el reconeixement de la Nit de l'Esport?

Que el poble on has viscut sempre et reconegui el teu esforç fa il·lusió. Però el més important és que el guardó fa visible que no som persones amb discapacitat que juguen a fer esport, sinó que som esportistes amb discapacitat. - **N. Ferrer**